

Na druhý den ráno, bylo to docela obyčejné úterý, si Sluníčko prozpěvovalo: „Vidělo jsem louku i srnku na palouku, co prozkoumám dnes? Třeba český les.“

A dřív než se první noty jeho radostné písničky snesly k Zemi, aby potěšily rozespalé děti, Sluníčko zalechtala v nose omamná vůně jehličí, smolného dřeva a hub.

Z lesa se ozvalo ťukání datla a zakukala kukačka.

Mohutné stromy se k sobě tiskly
a nechtěly pálivé paprsky pustit mezi sebe, a tak Sluníčko ještě naposledy
nakouklo, jestli na pěšině vyšlapané lesními zvířaty neuvidí jezevce, divoké
prase nebo kunu, pošmralo mechové polštáře a rozpustile pelášilo dál.